

Változatok egy gyerekversre

*„Lyukas az ég bársonytakarója,
kirágták a csillag-egerek.”*

Macska-isten odalopakodva
lesi őket; horpasza remeg.

Macska-isten, telihold-pofáju:
fény-bajús és kráter-szájüreg...
Kiürült már minden tálka, vályu.
Mi maradt még? Csillag-egerek.

Lyuggatott az égbolt takarója,
örökebb az éhség, mint a fény.
Girhes egerek, ütött az óra,
nem jut többé bársony és remény.

Macska-isten, meddig ér az éhed?
A Tejút már bajszonon remeg.
Bendődbe – a Semmibe – beférnek
még a fölfalt csillag-egerek?

Macska-isten, macska-úr, mióta
leskelődsz az oduink előtt?
Csillag-lyukból ami fény kifolyna,
nyelved nyújtva mind felhörpölöd.

Hízol rajtunk, dögszagú; sugárból
háj lesz benned; a Galaktika
tekerődző bél-spirálisából
ürüléked rottan: éjszaka.

Hogy az Örök Fényesség ledobja
szemfedőjét, egy remény lehet:
*foszlik az ég lyukas takarója,
szétrágjuk mi, csillag-egerek.*

Az idézett két sort Svetics Ildikó, egy akkor 13-14 éves, előszállási kislány írta az

1977. évi Kincskereső-táborban.

([Baka István Összegyűjtött versek](#) című kötetéből)

[← Előző oldal](#)

[Következő oldal →](#)